

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਸੀਰੀਜ਼

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਆਰ ਐਸ ਨਰੂਲਾ ਜੇ.

ਪਿਆਰਾ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1964 ਦੀ Civil ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 2095

25 ਫਰਵਰੀ 1966 ਈ

ਪੰਜਾਬ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1956 ਦਾ 7)— ਧਾਰਾ 3— ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ—ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ—ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ, ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਆਦਿ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ— ਕਮਾਈ ਹੋਈ ਆਮਦਨ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ—ਕੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਦੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ— ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਪੰਜਾਬ ਫਰਮਾਂ ਦੇ ਭਾਗੀਦਾਰ—ਕੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ—ਫਰਮ—ਕੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਲਾਪਣ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਟੈਕਸ ਦਾ — ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ — ਕਿਸ 'ਤੇ ਝੂਠ ਹੈ — ਟੈਕਸ ਦੀ ਗਣਨਾ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਸ਼ੀਨਰੀ — ਕੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਲੈਣ-ਦੇਣ ਜਾਂ ਉਦਯੋਗ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 (1) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 246 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਖੜਾ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ

ਆਮਦਨੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1956, ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵੈਧਤਾ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਟੈਕਸ ਆਮਦਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ: -

(i) ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਆਦਿ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ; ਅਤੇ

(ii) ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਅਜਿਹੇ ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪੇਸ਼ਾ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਈ ਆਮਦਨ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਿੱਤਾ ਆਦਿ ਵੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਖੁਦ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਵਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੁਆਰਾ। ਭਾਗੀਦਾਰ ਜੋ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਏਜੰਟ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਹਨ ਜੋ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ

ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵਪਾਰ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨੌਕਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਜੋ • ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਡੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ “ਵਿਅਕਤੀ” ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡਿਆ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਨਕਾਰਪੋਰੇਟਿਡ ਕੰਪਨੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲੀ ਫਰਮ ਨਹੀਂ। ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਫਰਮ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲੇਵੀ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ! ਐਕਟ ਪਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਫਰਮ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 265 ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ / ਜਦੋਂ ਵੀ, ਇਸ ਲਈ, ਉਚਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਵੈਧ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਨੁਮਾਨ ਜਾਂ ਸਮਾਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ¹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਇਸਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਹੇਵੰਦ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ

ਇਕੁਇਟੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇਕਰ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਰਾਦਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਪਦੀ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਟੈਕਸਿੰਗ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਜਾਂ ਆਮਦਨ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਜਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਯੰਤਰ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਬੋਝ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਉੱਦਮ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਸੈਕਸ਼ਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵਧੇ ਹੋਏ ਬੋਝ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦੀ ਤੱਥ ਅਤੇ ਮਾਤਰਾ ਦੋਵੇਂ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਵਪਾਰ, ਆਦਿ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾਵਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ। ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 2 (ਬੀ) ਵਿੱਚ "ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਧਾ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਰਥਪੂਰਨ। ਇਸਲਈ, ਉਪਰੋਕਤ ਸੋਧ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੁਚੱਜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ , ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਟੀਓਰੀ, ਮੈਂਡਮਸ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਫ਼ੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਸਾਲ 1963-64 ਲਈ ਆਰਡਰ ਅਸੈਸਮੈਂਟ ਅਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਵਾਪਸ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਐਸ.ਕੇ.

ਜੇ.ਐਨ ਕੈਸਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਐਮ.ਆਰ ਅਗਨੀਹੋਰਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.—ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਨੁਕਤਾ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਛੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਜ਼, ਟਰੇਡਜ਼, ਕਾਲਿੰਗਜ਼ ਐਂਡ ਐਪਲਾਇਮੈਂਟ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਐਕਟ, 1956 ਦਾ 7 (1962 ਦੇ ਐਕਟ 16 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ), ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ਾ ਜੋ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਛੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਨ ਹਨ।

ਪਿਆਰਾ ਲਾਲ, ਹਰਬੰਸ ਲਾਲ, ਵਿਦਿਆ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ, 1964 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 2095 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਫਰਮ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ-ਰਾਮ ਕਰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਹੈ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਿਆਰਾ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਲਾਲ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਦਿਆ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਮੇਤੀਆ ਖਾਨ, ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਹਨ। ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ, 1 ਅਗਸਤ, 1961 ਤੋਂ 31 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਤੱਕ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਿਖਾਈ ਗਈ। 11,232.14 n ਪੀ. ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਰਿਟਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ ਏ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲੀ ਫਰਮ ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਵਿਅਕਤੀ" ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਕਤ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਚਾਰ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਹਰੇਕ ਭਾਗੀਦਾਰ ਐਕਟ

ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, , ਕਿੰਨੇ ਹੋਏ. ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸਦੀ ਸਾਲਾਨਾ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ 6,000/- ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਛੋਟ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਦਿੱਲੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਫਰਮ ਦੀ ਆਮਦਨ 14,454.54 ਰੁਪਏ ਸੀ। nP ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਾਲ ਲਈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਦਿੱਲੀ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਇਹ ਅੰਕੜਾ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਕਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਰਿਟਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 19 ਅਗਸਤ, 1960 ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਬੇਲੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦਿ ਅਸੈਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨਾ ਅਫਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿੱਲੀ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਖਾਤਾ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ। ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਟੈਕਸ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1962 ਦਾ 10 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੋਧ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ , ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਚਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ 30,932 ਰੁਪਏ ਲੈ ਕੇ ਹਰੇਕ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ 6,000 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਚਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ 'ਤੇ 120. ਪਿਆਰਾ ਲਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰ. 1 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਬੀ ਵਜੋਂ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਵਿੱਤੀ

ਸਾਲ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਫਿਰ 21 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਯੋਗ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ 24 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 2095 ਆਫ 1964 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਐਸ ਐਸ ਦੁਲਟ ਅਤੇ ਜੇ ਐਸ ਬੇਦੀ ਦੁਆਰਾ, ਜੇ.ਜੇ. 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1964 ਨੂੰ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ।

ਕੇ ਜੈਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਮਾਮਲਾ ; ਐਡਵੋਕੇਟ 1965 ਦਾ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 2706 ਹੈ। ਰਿਖਬ ਦਾਸ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਮੈਸਰਜ਼ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਹਨ। ਨੱਥੂ ਮੱਲ- ਫੱਤੂ ਮੱਲ, ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਿੱਲੀ, ਆਗਰਾ ਅਤੇ ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਲ 1962-63 ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਰੁਪਏ ਸੀ। 16,377.94 ਪੈਸੇ ਜੋ ਕਿ ਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ 'ਤੇ ਵੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ (1965 ਦਾ 2706) ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੇਧ ਐਕਟ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਰਾਰ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਨੇ ਮੇਸਰਸ ਹੰਸਾ ਏਜੰਸੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੀਡਬਲਯੂ 2728 ਆਫ

1965 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਛੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਫਰਮ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਮੁਰਾਦਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਾ ਸਿਰਫ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਬਲਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਮੁਰਦਾਬਾਦ ਬ੍ਰਾਂਚਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। 31 ਮਾਰਚ, 1963 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 30 ਜਨਵਰੀ, 1965 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਪੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ।

ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ੍ਰੀ ਗੋਕਲ ਚੰਦ ਮਿੱਤਲ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 2391 ਆਫ਼ 1964 ਅਤੇ 2392 ਆਫ਼ 1964 ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫਰਮਾਂ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। 1964 ਦਾ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 2588 ਪ੍ਰੋਮ ਸੁਖ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਸਾ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਫਰਮ ਮੇਸਰਸ ਪ੍ਰੋਮਸੁਖ ਦਾਸ-ਰਾਮ ਕਿਸ਼ੋਰ ਦੇ ਕਰਤਾ ਵਜੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹਿਸਾਰ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਕੱਲੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਤ ਹਨ। .

ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਛੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਕਾਂਤ ਸਵਾਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਸ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 245(1) ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਭਾਰਤ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਤ ਰਾਜ ਦੇ ਪੂਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 245(2) ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰੀ ਸੰਚਾਲਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵੀ ਵੈਧ ਹੋਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ

ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਵੈਧਤਾ ਨਹੀਂ ਵਧਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 246(3) ਹਰ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ 7 ਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀ ॥ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ "ਅਜਿਹੇ ਰਾਜ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਲਈ" ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। "ਰਾਜ ਸੂਚੀ"। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ 7 ਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ 60 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ।"

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 265 ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਵੀ, ਇਸ ਲਈ, ਉਚਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਵੈਧ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਰਟੀਕਲ 276 ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਆਰਟੀਕਲ 276 ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ]:

ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"3. ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ - ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਕਾਲ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਲਈ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ"

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦੀ ਆਮਦਨ 6,000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦੀ ਆਮਦਨ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। 6,000 ਪਰ 8,500 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ , ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ 120 ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦੀ ਆਮਦਨ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। 8,500 ਪਰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। 13,500 ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। 150 ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਮਦਨ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। 13,500 ਪਰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। 25,000 ਉਸ ਨੂੰ ਰੁ. 200 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ. ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। 25,000 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। 250 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ. ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਸਾਲਾਨਾ ਆਮਦਨ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਤੇ ਗਣਨਾ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਲਈ 250. ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ (a), (b) ਅਤੇ (c) ਉਹਨਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ "ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ।

ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ "ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਸ਼ਬਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(b) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਾਕੰਸ਼ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ,

ਇਸਦੀ ਸੇਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ:-

" ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ।

ਮੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਰਾਮ ਆਦਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਨਾਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨਾ ਅਫਸਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)। ਦੁਲਤ ਅਤੇ ਪੰਡਿਤ , ਜੇ.ਜੇ. ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ: -

"ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵੇਲੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਕੁੱਲ ਸਾਲਾਨਾ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਕਿਸੇ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਮਦਨ। ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: -

"ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ, ਆਦਿ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਸਾਰੀ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵਪਾਰ, ਆਦਿ, ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ

ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸੰਕੇਤ ਇਹ ਹਨ ਕਿ "ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਪਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ। , ਕਾਲਿੰਗ, ਆਦਿ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਆਮਦਨ ਜੋ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਅਜਿਹੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ; ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ।"

ਦੁਲਟ , ਜੇ., ਜਿਸ ਨੇ ਬੇਲੀ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਖਿਆ , ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ: -

"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਮਦਨ ਦੇ ਕੁੱਲ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸੱਦੇ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸਹੀ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਐਖਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤੇ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ, ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਤੋਂ ਮੁਲਾਂਕਣ । ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੋਵੇ, ਟਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ ਜਾਵੇ।"

ਬੈਲਟ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਚਾਰ

ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ: -

1. ਸਮੀਕਰਨ "ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ ਵਪਾਰਾਂ ਆਦਿ ਤੋਂ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ; ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਰੀ;
2. ਐਕਟ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਆਦਿ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਅਜਿਹੇ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਆਦਿ ਦੇ "ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ" ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ;
3. ਸਾਧਾਰਨ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਪੱਖਪਾਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ
4. ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ।

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ-ਦੱਸਿਆ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ- ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 2 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ: -

"ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਕਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵਪਾਰ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।"

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੇਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਭਾਵ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਰੀ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਐਸ.ਕੇ. ਜੈਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਮਦਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਜੈਨ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 246 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਜੋ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 276(1) ਜਿਸਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 246 ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੜਤਾਲ ਅਧੀਨ ਐਕਟ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਦੇਸ਼ ਆਮਦਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

ਤਦ ਸ੍ਰੀ ਜੈਨ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਫਰਮਾਂ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ, ਜੋ ਦਿੱਲੀ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, 'ਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਇਹ ਐਕਟ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਖੁਦ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ

ਦੇ ਅੰਦਰ ਖੁਦ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੁਆਰਾ। ਭਾਗੀਦਾਰ ਜੋ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿੰਦੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੇ ਏਜੰਟ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਹਨ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵਪਾਰ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨੌਕਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਫਿਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਡੀ) ਵਿੱਚ "ਵਿਅਕਤੀ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਅਣਵੰਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਨਕਾਰਪੋਰੇਟਿਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਫਰਮ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਫਰਮ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੇਵੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਛੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫਰਮ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਡੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ "ਵਿਅਕਤੀ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦੀ ਗਣਨਾ, ਨਿਰਧਾਰਨ ਜਾਂ ਗਣਨਾ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੈਕਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਸੇਧ ਨਾਲ ਹੀ ਟੈਕਸ ਦਾ ਘੇਰਾ ਵਧਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਗਣਨਾ ਲਈ ਜੇ ਵੀ ਤਰੀਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ

ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜਾਂ ਭਾਰੀ ਬੋਝ ਪਾਉਣਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਧੀਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਸਿਰਫ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦਾ ਸਨਮਾਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ: -

1. ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਆਦਿ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ; ਅਤੇ
2. ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਵਦਾਰੀ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਅਜਿਹੇ" ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ "ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ" ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਆਦਿ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪੇਸ਼ਾ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੁਲਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਕਾਨੂੰਨ , ਅਤੇ ਪੰਡਿਤ, ਜੇਜੇ ॥

ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਬੀ) ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਬੇਲ ਰਾਮ ਦਾ ਕੇਸ ਅਜੇ ਵੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਐਨ ਕੋਸ਼ਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਐਕਟ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਮਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਗਣਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਪਣ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹਦਾ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਸ ਸਟੀਕ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਬੇਲੀ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੁਲਟ ਅਤੇ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸਿਧਾਂਤ ਏਵੀ ਫਰਨਾਂਡੇਜ਼ ਬਨਾਮ ਕੋਰਲਾ ਰਾਜ (2) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਖਤ ਪੱਤਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤੱਤ ਦਾ। ਜੇਕਰ ਰੈਵੇਨਿਊ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕੇਸ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਟੈਕਸ ਅਨੁਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸਮਾਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਤੱਤ ਕੀ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਪੂਰਨ ਜਵਾਬ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ

ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬੋਲੀ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਕ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣ ਲਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਏ.ਵੀ. ਫਰਨਾਂਡੀਜ਼ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ , ਇਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਕੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਜਾਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇ। ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਜਾਂ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟੈਕਸ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉੱਪਰ ਜੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਨੁਮਾਨ ਜਾਂ ਸਮਾਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਢੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਇਸਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਜਾਂ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਹਨ , ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭਕਾਰੀ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਿਉਂ ਨਾ ਆਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਕੁਇਟੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇਕਰ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਾ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਰਾਦਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹਾਂ ਕਿ ਟੈਕਸਿੰਗ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਜਾਂ ਆਮਦਨ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਜਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਯੰਤਰ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਬੋਝ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਟੈਕਸ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਇਨਾਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ

ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ। ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਸੈਕਸ਼ਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵਧੇ ਹੋਏ ਬੋਝ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੱਥ ਅਤੇ ਮਾਤਰਾ। ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦੇਵੇਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ।

ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ , ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀਮਾ ਇੰਨੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਾਰਥਕ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ "ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਧਾ ਕੇ ਤਬਾਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣਾ। ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 2(b)। ਇਸਲਈ, ਉਪਰੋਕਤ ਸੋਧ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੁਚੱਜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ, ਜੇ. ਜੇ.) ਨੇ ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (3) ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸਮੁੱਚੇ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦਾ ਕਰਨਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਬਣਾ ਕੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਲੁਟੇਰੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਬੋਝ ਦੀ ਹੱਦ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਬਣਾ ਕੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਚਾਰਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਿਰਧਾਰਨ ਇੱਕ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਿੰਨ ਕਦਮ ਟੈਕਸ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਸਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੁਲਾਂਕਣ

ਅਤੇ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਜਾਂ ਵਸੂਲੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਲੇਵੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਕੋਸਲ ਨੇ ਰੈਵੇਨਿਊ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਥਿਤ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਫਿਰ *ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬੰਗਾਲ* ਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੋਸਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। *ਮਹਾਲੀਰਾਮ ਰਾਮਜੀਦਾਸ* (4) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। *ਮੈਸਰਜ਼ ਮਹਾਲੀਰਾਮ ਰਾਮਜੀਦਾਸ* ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੇ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ *ਗੁਰਸਹਾਏ ਸਹਿਗਲ ਬਨਾਮ ਆਈ. ਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ* (5) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 18-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (6), ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜੋ ਟੈਕਸ ਦੀ ਗਣਨਾ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਨਿਯਮ, ਜੋ / ਸਿਰਫ ਟੈਕਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਸਹੀ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆ

ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਜੋ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਯੋਗ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਚਾਰਜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਬੀ) ਦੀ ਸੇਧ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟੈਕਸ ਦਾ ਵੱਡਾ ਦਾਇਰਾ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਹੈ। ਵਿੱਚ M/s. *ਬਜਾਜ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਕਲਜ਼ ਲੈਡ., ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ* ਬਨਾਮ *ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (6)*, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਗਰੇਵਰ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਜੇ.) ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਵਪਾਰ ਵਿਚ ਉਹ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਖੁਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੇਧ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੁਕਮ ਅਜੇ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸੇਧ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਬੀ) ਦੀ ਸੇਧ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਥਿਤੀ ਉਹੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੀ। ਦੁਲਟ ਅਤੇ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.ਜੇ., *ਬੇਲੀ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਜਾਜ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਕਲਜ਼ ਲਿਮਿਟਡ* ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗਰੇਵਰ ਅਤੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ *ਬਜਾਜ ਇਲੈਕਟ੍ਰੀਕਲਜ਼ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਲਿਮਿਟਡ* ਨੂੰ ਸੇਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਹੁਣ ਤੱਕ ਰੋਕੇ ਗਏ ਨੋਟਿਸ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਵਾਧੂ-ਖੇਤਰੀ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਛੋਟੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ

ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਲਈ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਖਰੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਪਾਰ, ਉਕਤ ਸੇਧ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 245 ਦੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰੀ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅੱਜ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਬਾਈ ਗਈ ਇਸ ਵਾਧੂ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਐਲਾਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਖਲ.

ਧਾਰਾ 2(ਬੀ) ਦੀ ਸੇਧ ਦਾ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਦਲੀਲ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਈ ਗਈ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਦਬਾਈ ਗਈ। ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਅਯੋਗ ਸੇਧ ਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਮਾੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ।

ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਨੋਟਿਸਾਂ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਾਂਗਾ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿਆਂਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ।

ਦੁਆ , ਜੇ.—ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਤਰਕ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ

ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਾਰਾ 2 (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ "ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਦੀ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 2, 4, ਅਤੇ 5 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ, ਇਸ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਟੈਕਸ 3 ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪੇਸ਼ਾ, ਕਾਲਿੰਗ, ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਪੇਸ਼ੇ, ਕਾਲਿੰਗ, ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਖੇਤਰੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦਾ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵੇਲੇ, ਆਪਣੇ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ, ਇਸਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਦਾਲਤਾਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਰਮਾਣ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉੱਚ ਮੁੱਲ ਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਲਈ, ਇਹ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਰਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ

'ਤੇ, ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਵਪਾਰ, ਪੇਸ਼ੇ, ਕਾਲਿੰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਪਾਰ, ਪੇਸ਼ੇ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। "ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਿਕ" ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਫ ਬਹੁਤੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਪਾਰ, ਪੇਸ਼ੇ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਫਿੱਕੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜੇ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਜੋ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸਮੀਕਰਨ "ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ, ਕਾਲਿੰਗ, ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਬਾਹਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ. ਜੇ ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਧਾਰਾ ਸਖ਼ਤ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੰਬਲਭੂਸੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ has, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਬਦਨਾਮੀ ਦੇ ਇਸ ਵਿਧਾਨਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ, ਇਸ ਲਈ, ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ "ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਦੇ ਸਮੀਕਰਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਰਥ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਲਟ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਾ 3 ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਹਾਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਜਾਂ ਵੱਡਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਲਈ

ਇੱਕ ਐਸ ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ਬਦ। ਹੁਣ, ਜੇਕਰ "ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਅਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਆਧਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਕਨੂੰਨੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਕਿ ਇਸ ਪਲਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗਾਂ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਲਈ ਲੇਵੀ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। "ਕੁੱਲ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ" ਦੀ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਲਈ ਵੀ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ; ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸ ਸਪਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ; ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਧਾਰਾ ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਰਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪੇਸ਼ਾ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਅਜਿਹੇ ਪੇਸ਼ੇ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਪਾਬੰਦੀ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਉਸ ਦੀ ਟੈਕਸਯੋਗ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਧਾਰਾ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਧਾਰਾ 3 ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ 'ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਪਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਡੂੰਘੀ ਜਾਂਚ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਸੈਕਸ਼ਨ

3 ਵਿਚਲੀ ਪਾਬੰਦੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਗਣਨਾ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ। ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਧਾਰਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧ ਦਾ ਅਸਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਪੇਸ਼ੇ, ਵਪਾਰ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 5 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 276 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਧਿਕਤਮ ਮਮ ਸੀਮਾ ਰੁਪਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। 250 ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗਣਨਾ ਦੀ ਵਿਧੀ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਧੀ ਦੀ ਵਿਹਾਰਕ ਵਰਤੋਂ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗਣਨਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਕਾਲਿੰਗਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਆਮਦਨੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਟੈਕਸ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਸੋਧੀ ਗਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ. ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 2(ਬੀ) ਵਿੱਚ ਸੋਧੀ ਗਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਜਨਕਤਾ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰੀ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਰਾਜ ਆਪਣੀ ਖੇਤਰੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਟੈਕਸ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਦੇਹਰੇ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ. ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਵਾਧੂ-ਖੇਤਰੀ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਨਾਹੀ ਦੁਆਰਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਸਾਵਧਾਨੀ ਹਮੇਸ਼ਾ - ਨਿਆਂਇਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਉੱਤੇ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਝਗੜਿਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ "ਘੱਟੋ-ਘੱਟ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੱਲ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਘਾਟ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਯੋਗ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਪਾਅ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਓ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਬੌਧਿਕ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਾਂਗ ਲੰਬੇ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤੀ ਅਧਿਐਨ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਸੰਗਠਨ ਅਤੇ ਵਿਧੀ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨਸ਼ਿਪ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਨਾਗਰਿਕ ਆਪਣੇ ਪੱਖਪਾਤ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਣਾਏ ਜਾਣ। ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਥੋਪਣ ਦੇ ਨਾਲ, ਨਾ ਤਾਂ ਸੰਤੋਸ਼ਜਨਕ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸਿਹਤਮੰਦ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹੋ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Asha Goyal